

การพัฒนาทางการเมืองกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ในสังคมไทย (พ.ศ.2549-2556)*

จิรฐิติภัก ค้างเพ็ชร** ณัฐวุฒิ บึงจันทร์***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางการเมืองกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในสังคมไทยในช่วง พ.ศ. 2549-2556 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการพัฒนาทางการเมืองกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในช่วง พ.ศ. 2549-2556 ว่าส่งผลต่อกันหรือไม่อย่างไร 3) เพื่อเสนอแนะปัญหาความขัดแย้งในสังคมไทยที่มีต่อการพัฒนาทางการเมือง ตลอดจนปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จากประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในภาคเหนือตอนล่าง 6 จังหวัด ประกอบด้วย เพชรบูรณ์ พิษณุโลก สุโขทัย กำแพงเพชร และนครสวรรค์ จำนวน 2,498 คน จากประชาชนทั้งหมด 3,990,072 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิกอน (Canonicon Correlation)

ผลการวิจัยพบว่า 1. ความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งจากการใช้อำนาจภาพรวมอยู่ในระดับมาก ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่าง ความขัดแย้งการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรมชาติ ความขัดแย้งการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมและความขัดแย้งการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนการพัฒนาทางการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ความเสมอภาคของระบบการเมือง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก การพัฒนาทางการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมือง ความเป็นอิสระของระบบย่อยและด้านความไว้วางใจทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง 2. ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งทางการเมืองที่มีผลต่อการพัฒนาทางการเมืองในด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ความเสมอภาคของระบบการเมือง การแบ่งโครงสร้างทางการเมือง และด้านความไว้วางใจทางการเมืองไปในทิศทางเดียวกัน 3. ข้อเสนอแนะปัญหาความขัดแย้งในสังคมไทยที่มีต่อการพัฒนาทางการเมือง การส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยให้มากยิ่งขึ้น การสร้างความรู้ความเข้าใจในความคิดเห็นที่แตกต่าง สร้างความปองคองสมานฉันท์ ความสามัคคีของคนในชาติ

คำสำคัญ: การพัฒนาทางการเมือง, ความขัดแย้งทางการเมือง

* วิทยานิพนธ์ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

** นักศึกษา หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการรัฐประศาสนศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, E-mail: jirattipak999@gmail.com

*** อาจารย์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

Political Development and Political Conflict Solution in Thai Society (2006-2013)***Jirattiphak Klungphet** Nuttawut Bungchan*****

Abstract

The purposes of the research were 1) to study the level of the factors affecting political development and political conflict solutions in Thai society between 2006 and 2013 2) to study how the relationship of political development and political conflict solutions in Thai society between 2006 and 2013 affect each other and 3) to suggest conflict problems in Thai society towards political development including other related factors. The samples used in the research were the people who have the right for vote in 6 provinces located in the lower north area; Phetchabun, Pichit, Phitsanulok, Sukhothai, Kamphaengphet and Nakornsawan; it consisted of 2,498 people from the 3, 990, 072 populations in total. The research tool used to collect data was a questionnaire. The data was analyzed by a statistical packaged program with frequency, percent, mean, standard deviation and canonical correlation analysis.

The research findings were: 1. The overall of political conflict, power usage was high; meanwhile, cultural conflict, belief, value, disagreement, conflict in unfair development, conflict of justice distrustfulness and conflict in government operations all were moderate. However, the overall results of political development for equality and equality of political system were high. In addition, the results of political development of political structural division, independence of sub-systems and political reliability were moderate. 2. The relationship of political conflict affecting political development for equality, equality of political system, political structural division and political reliability was in the same direction. 3. The suggestions of conflict problems in Thai society towards political development: to promote more political public participations in the democratic system, to make understanding of disagreement and to build up reconciliation and the unity of the nation.

Keywords: Political Development, Political Conflict

* Research Article from thesis for the Doctor of Public Administration, PhetchabunRajabhat University.

** Student in Doctor of Public Administration Program in Public Administration, PhetchabunRajabhat University, E-mail : jirattipak999@gmail.com

*** Lecturer, Faculty of Humanities and Social Sciences, PhetchabunRajabhat University.

บทนำ

ประเทศไทยได้เกิดภาวะวิกฤตการณ์ทางการเมือง ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อประเทศชาติ และประชาชน พลเมืองไทยเป็นอย่างมาก ทั้งผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความแตกแยกแบ่งฝายของผู้คนในสังคม จนอาจนับได้ว่าประเทศไทยขาดซึ่งความรัก ความสามัคคีในชาติ ทั้งทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศไทยในสังคมโลก เป็นประเทศที่ถูกมองว่าไม่มีความปลอดภัยในสวัสดิภาพสำหรับสายตาของชาวโลก และถูกลดลำดับความเชื่อมั่น ในด้านความปลอดภัย ความมั่นคงภายในประเทศ ปรากฏการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง ซึ่งก่อตัวขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2547 ในช่วงปลายรัฐบาลของพันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร มีการรวมตัวของกลุ่มคนในนามกลุ่มประชาชนเพื่อชาติและราชบัลลังก์ และพันธมิตรชุมชน และกลุ่มประชาชนเพื่อชาติศาสนาเพื่อขับไล่ พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร ออกจากตำแหน่ง โดยมีการรวมตัวเป็นครั้งแรกใน วันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2547 ความขัดแย้งดังกล่าวขยายวงกว้างขึ้นในช่วงปลาย พ.ศ. 2548 โดยมี นายสนธิ ลิ้มทองกุล และรายการเมืองไทยรายสัปดาห์เป็นผู้เรียกร้องหลักให้ พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร ออกจากตำแหน่ง ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มประชาชนจากต่างจังหวัดจำนวนมากได้รวมตัวกันเพื่อสนับสนุน พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรีต่อไป (พิชญา สุภาใส. 2553: 2)

วิกฤตการณ์การเมืองในประเทศไทย พ.ศ. 2547-2553 คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีสาเหตุที่เริ่มต้นมาจากหลายฝ่าย ซึ่งมีความเห็นว่า พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร ควรลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในขณะที่คนจำนวนมากอีกกลุ่มกลับให้ความสนับสนุน พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร และพันธมิตรอย่างล้นหลามด้วยความเชื่อมั่นว่า พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร คือตัวแทนระบบทางการเมืองที่พึงปรารถนา จากวิกฤตการณ์ดังกล่าวได้นำไปสู่เหตุการณ์รัฐประหาร พ.ศ. 2549 และนับวันจะทวีความรุนแรงขึ้นด้วยรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ อย่างหลากหลายก่อให้เกิดผลเสียต่อประเทศชาติในหลายๆ ด้านอย่างคาดไม่ถึง สถานการณ์ความขัดแย้งของมวลชนกลุ่มต่างๆ ด้วยกัน หรือความขัดแย้งที่เกิดกับฝ่ายรัฐบาลมักจะต้องมีนักการเมือง หรือกลุ่มทางการเมืองเป็นผู้ให้การสนับสนุน หรือเป็นผู้นำมวลชน ไปสู่ความขัดแย้ง ทำให้วิกฤตการณ์ยังคงดำเนินมาจนถึง พ.ศ. 2553 ในการบริหารประเทศรัฐบาลของ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

พระไพศาล วิสาโล (2552: 114) ได้กล่าวไว้ว่า ความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างคนต่างสีที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ มิใช่เป็นเพียงความขัดแย้งระหว่างบุคคล และดูจะมีนัยสำคัญมากกว่าการต่อสู้ระหว่างพันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร และพวก กับฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น หากความขัดแย้งดังกล่าวเป็นเรื่องของการช่วงชิงผลประโยชน์ระหว่างชนชั้นนำทางการเมืองเท่านั้น ย่อมมีอาจขยายวงไปอย่างกว้างขวางทั่วประเทศได้โดยการที่ผู้คนระดับรากหญ้าจำนวนมากนับแสน ถือตัวเองว่าเป็นพวกเดียวกันกับกลุ่มของ พันตำรวจโท

ดร.ทักษิณ ชินวัตร และกล้าท้าทายอำนาจรัฐ ย่อมมิใช่เพราะอำนาจเงินของพันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร เท่านั้น หากยังเป็นการแสดงออกของประชาชนจำนวนมากที่ไม่พึงพอใจสภาพเศรษฐกิจการเมืองที่เป็นอยู่และเชื่อว่า พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร เป็นตัวแทนของระบอบการเมืองที่พึงปรารถนาแตกต่างกัน โดยเฉพาะนิยามของประชาธิปไตยและความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างสถาบัน และกลุ่มชนต่างๆ และสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้คนทั้งประเทศมองเป้าหมายทางการเมืองแตกต่างกันเป็นสองฝ่ายอย่างชัดเจนก็คือ ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมระหว่างคนในชาติ จะเห็นได้ว่าการต่อสู้ทางการเมืองระยะนี้ แม้ว่าด้านหนึ่งจะเป็นการต่อสู้เพื่อช่วงชิงอำนาจและผลประโยชน์ทางการเมือง แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามีการต่อสู้ในเชิงอุดมการณ์ทางการเมืองด้วยเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ พิษาย รัตนดิถก ณ ฎเกิด (2552) ได้กล่าวไว้ว่า ความขัดแย้งทางการเมืองครั้งนี้เกี่ยวพันอย่างแยกไม่ออกกับการต่อสู้ระหว่าง 5 อุดมการณ์ทางการเมืองหลักในสังคมไทยและกลุ่มที่สนับสนุนอุดมการณ์ทางการเมืองนั้น ๆ ได้แก่

1. อนุรักษ์นิยมใหม่ (Neo-Conservative) มีความเชื่อว่า โลกาภิวัตน์นำมาซึ่งความมั่งคั่ง กำแพงภาษีระหว่างประเทศควรถูกกำจัด เปิดโอกาสให้ทุนไหลเวียนอย่างเสรี และหลักคิดการบริหารธุรกิจภาคเอกชนเท่านั้นที่มีประสิทธิภาพ กลุ่มการเมืองที่มีอุดมการณ์แบบนี้คือกลุ่มทุนใหม่ ซึ่งมีทุนไตรมาสแรกเป็นแกนนำพรรคการเมืองที่กลุ่มผู้บริหารพรรคมีอุดมการณ์นี้คือ อดีตรัฐมนตรีไทยรักไทย ซึ่งกลายเป็นพรรคพลังประชาชนในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2550 อย่างไรก็ตามบุคคลที่มีอุดมการณ์เช่นนี้แทรกซึมอยู่แทบทุกพรรคการเมือง แม้ว่าจะมีระดับความมากน้อยและความเข้มข้นในเชิงอุดมการณ์แตกต่างกันบ้าง

2. อุดมการณ์อุปถัมภ์นิยม (Clientelism) เป็นอุดมการณ์หลักที่ครอบงำสังคมการเมืองไทยมาอย่างยาวนาน ในระยะหลังความเข้มข้นของอุดมการณ์นี้ลดลงในกลุ่มชนชั้นกลาง แต่ยังคงมีความเข้มข้นในกลุ่มชนชั้นชาวบ้าน และชนชั้นนำทางการเมือง ทั้งระดับชาติและท้องถิ่น อาศัยอุดมการณ์อุปถัมภ์เป็นกลไกในการสร้างเครือข่ายหัวคะแนน และจัดตั้งมวลชนไทยในชนบทให้มาสนับสนุนตนเอง เมื่อเกิดกรณีการต่อสู้ทางการเมืองทั้งในเรื่องการเลือกตั้ง และการชุมนุมประท้วง อุดมการณ์นี้แทรกซึมอยู่ทุกพรรคการเมือง ทั้งพรรคใหญ่บ้าง พรรคเล็กบ้างแต่จะมีมากในพรรคที่ถูกจัดตั้งโดยกลุ่มอดีต ส.ส. ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3. อุดมการณ์อนุรักษ์นิยมดั้งเดิม (Traditional Conservative) เชื่อในเรื่องการรักษาสถานภาพเดิมของสังคม เชิดชูความมั่นคงสถาบันหลักของสังคม กลุ่มที่ดำรงอุดมการณ์แบบนี้คือ กลุ่มทุนเก่า เช่น ทุนการเงินและอุตสาหกรรมหนักบางประเภท กลุ่มข้าราชการส่วนใหญ่ บางครั้งกลุ่มนี้ได้รับการเรียกว่า เป็นกลุ่มอำมาตยาธิปไตย กลุ่มนี้มีบทบาทในการกำหนดนโยบายขึ้นนำสังคมไทยมายาวนาน แต่บทบาทเริ่มลดลงเมื่อมีการปฏิรูปการเมืองใน พ.ศ. 2540 และในเวลาต่อมาได้ถูกสั่นคลอนอย่างหนักจากระบอบ

ทักษิณ ซึ่งนำพาอุดมการณ์อนุรักษ์นิยมใหม่เข้ามาจัดการภายในระบบราชการ พรรคการเมืองที่มีแนวโน้มยึดถือในอุดมการณ์นี้คือ พรรคชาติไทย และพรรคประชากรไทย เป็นต้น

4. อุดมการณ์เสรีนิยมประชาธิปไตย (Liberal Democracy) มีความเชื่อพื้นฐานว่า เสรีภาพและความเป็นปัจเจกบุคคลเป็นสิ่งที่มีความค่าของมนุษย์ กลุ่มที่มีแนวคิดเช่นนี้คือ กลุ่มชนชั้นกลางซึ่งประกอบด้วยพ่อค้า นักธุรกิจรายย่อย ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจระดับกลาง พนักงานเอกชนระดับกลาง และผู้ประกอบการอาชีพอิสระทั้งหลาย กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีการเติบโตเพิ่มมากขึ้นภายหลัง พ.ศ. 2540 และขยายตัวจนกลายเป็นพลังในการต่อต้านระบอบทักษิณ พรรคการเมืองที่อาจถือได้ว่าเป็นตัวแทนของกลุ่มอุดมการณ์นี้คือพรรคประชาธิปัตย์

5. อุดมการณ์การประชาสังคมประชาธิปไตย (Civil Society Democracy) มีความเชื่อว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในทุกระดับเป็นสิ่งที่มีความค่าสำหรับสังคม กลุ่มที่นำอุดมการณ์นี้ไปปฏิบัติการทางการเมืองคือ กลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน นักวิชาการ และนักการเมืองบางกลุ่ม กลุ่มนี้มีความมุ่งหมายที่จะผลักดันให้สังคมเป็นสังคมแห่งการมีส่วนร่วม โดยให้ประชาชนสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อม ทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับชาติ รวมทั้งส่งเสริมให้ประชาชนพึ่งตนเอง และสามารถบริหารจัดการชุมชนด้วยตนเองได้ ปัจจุบันยังไม่มีพรรคการเมืองใดที่ใช้อุดมการณ์นี้ไปปฏิบัติการทางการเมือง

ทั้งนี้ เกษียร เตชะพีระ (2552) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการเมืองไทยในรอบหลายปีที่ผ่านมาว่า สังคมควรต้องให้ความสนใจยิ่งต่อความขัดแย้งแบ่งขั้วในสังคมไทยว่าในที่สุด จะนำไปสู่สถานการณ์รุนแรงถึงขั้นสูญเสียเลือดเนื้อและชีวิตหรือไม่ ความขัดแย้งทางการเมืองที่ผ่านมา ได้ทำให้ประชาชนแตกแยกออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มที่ศรัทธาในตัวคุณทักษิณ ชินวัตร อดีตหัวหน้าพรรคไทยรักไทย จากนโยบายประชานิยมของรัฐบาลทักษิณ และกลุ่มที่เห็นว่าคุณทักษิณเป็นภัยต่อประเทศชาติ จากการใช้อำนาจที่เกินขอบเขต และข้อกล่าวหาในเรื่องการทุจริตคอร์รัปชัน นำโดยกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนนำไปสู่การเดินขบวนประท้วงรัฐบาลทักษิณหลายครั้ง และจบลงด้วยการรัฐประหารเมื่อวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2549 ด้วยเหตุผลสำคัญคือ ป้องกันไม่ให้ความแตกแยกขัดแย้งรุนแรง จนนำไปสู่การนองเลือดในการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2550 พรรคพลังประชาชนหรือพรรคไทยรักไทยเดิม ก็ได้รับคะแนนเสียงอย่างท่วมท้น และเมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาลภายใต้การนำของ นายสมักร สุนทรเวช ประชาชนทั่วไปก็เชื่อว่าความขัดแย้งที่ทุกฝ่ายเคยมีจะหาทางสมานฉันท์กันได้ ด้วยปัญหาเศรษฐกิจที่รุนแรง น่าจะทำให้ทุกฝ่ายละทิ้งความขัดแย้งทางการเมือง หันหน้ามาแก้ปัญหาเศรษฐกิจก่อนเพื่อความอยู่รอดของประเทศชาติ ดูเหมือนว่าทั้งสองฝ่ายจะพักรบ คุมเชิงกันชั่วคราว แต่เพียงไม่กี่เดือนรอยร้าวก็เริ่มปรากฏให้เห็น เมื่อผู้นำรัฐบาลใช้ท่าทีแข็งกร้าวกับฝ่ายที่ไม่เห็น

ด้วยกับคน มีการยึดกุมสื่อไว้ในมือ ข้ายข้าราชการชั้นสูงหลายตำแหน่ง และโดยเฉพาะเมื่อพรรคพลังประชาชนประกาศว่าจะเดินหน้าแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับปี 2550 ก็ได้กลายเป็นชนวนและตัวเร่งปฏิกิริยาให้การเผชิญหน้าของทั้งสองฝ่ายรุนแรงขึ้น ต่างฝ่ายต่างแสดงความไม่เห็นด้วยกับอีกฝ่ายผ่านสื่อต่างๆ โดยตั้งอยู่บนอคติโกรธเกลียดมากกว่าเหตุผล จนสื่อเห็นว่าสถานการณ์อาจจะนำไปสู่ความรุนแรงอีกครั้งหนึ่ง แม้แต่ผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองที่เคยออกมาเตือนสติสังคมไทยในเวลานี้ก็ไม่มีใครยอมฟังอีกต่อไป สังคมไทยแบ่งฝักแบ่งฝ่ายอย่างชัดเจน (เกษียร เตชะพีระ. 2552: 114)

ในปัจจุบันยังมีประเด็นที่ควรจะศึกษาในเรื่องของความขัดแย้งอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเมืองไทยตั้งแต่มีการรัฐประหารเกิดขึ้น พ.ศ. 2475 ถึงปัจจุบันความขัดแย้งในการเมืองสังคมไทย นับว่าจะเพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ตั้งแต่รัฐประหาร พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา และจะเพิ่มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ตั้งแต่รัฐประหาร พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา และจะเพิ่มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ถ้าไม่ลดระดับความขัดแย้งหรือให้เกิดการประนีประนอมในสังคมการเมืองไทย ประชาธิปไตยทางการเมืองก็ไม่เกิดการพัฒนาอย่างแท้จริง

ด้วยเหตุนี้การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองกับการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งของสังคมไทย ในช่วงตั้งแต่ พ.ศ. 2549-พ.ศ. 2556 จึงเป็นเรื่องที่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ถึงการพัฒนาทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย ช่วยให้ทราบถึงปัญหาคความขัดแย้งนั้นมีรูปแบบอย่างไร เกิดขึ้นจากอะไร ส่งผลอย่างไรต่อการพัฒนาทางการเมือง เพื่อเป็นแนวทางชี้แนะแก้ปัญหา/ลดระดับความขัดแย้งลงเกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชนเจ้าอำนาจประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางการเมืองกับการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งในสังคมไทยในช่วง พ.ศ. 2549-2556
2. เพื่อศึกษาว่า การพัฒนาทางการเมืองกับการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งในสังคมไทยในช่วง พ.ศ.2549-2556 ส่งอิทธิพลกันหรือไม่อย่างไร
3. เพื่อเสนอแนะปัญหาคความขัดแย้งในสังคมไทยที่มีต่อการพัฒนาทางการเมือง ตลอดจนปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

วิธีการดำเนินการวิจัย

แนวทางการวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณมีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลกับประชากรเป้าหมาย ประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในภาคเหนือตอนล่าง 6 จังหวัด ประกอบด้วย เพชรบูรณ์ พิษณุโลก สุโขทัย กำแพงเพชร และนครสวรรค์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งในภาคเหนือตอนล่าง 6 จังหวัด ประกอบด้วย เพชรบูรณ์ พิษณุโลก สุโขทัย กำแพงเพชร และนครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 2,498 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะคำถามปลายเปิดแบ่งออกเป็น 3 ส่วน

1. แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับด้านบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้
2. แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง ประกอบด้วย ความขัดแย้งจากการใช้อำนาจ ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรม การไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม และการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง
3. แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางการเมือง ประกอบด้วย ความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ความเสมอภาคของระบบการเมือง การแบ่งโครงสร้างทางการเมือง ความเป็นอิสระของระบบย่อย และความไว้วางใจทางการเมือง

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลนั้นสามารถแยกอธิบายลักษณะการใช้สถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา ใช้เพื่อให้ทราบลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การแจกแจงความถี่ (frequency) ร้อยละ (percent) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
2. สถิติเชิงอนุมานใช้ในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน ความสัมพันธ์ของตัวแปรโดยใช้สถิติการวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิกอล (Canonical)

ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งจากการใช้อำนาจ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งจากการใช้อำนาจ พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความขัดแย้งจากการใช้อำนาจในภาพรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้านพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความขัดแย้งด้านมีอำนาจใช้อำนาจกำหนดนโยบายเพื่อประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านมีอำนาจไม่ยอมรับการกระจายอำนาจและยึดติดกับอำนาจที่มีอยู่ ในขณะที่ด้านผู้มีอำนาจกำหนดนโยบายโดยใช้กลไกเสียงข้างมากนั้นน้อยกว่าด้านอื่นๆ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้านพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความขัดแย้งด้านมีวัฒนธรรมทางการเมืองที่ปล่อยให้เกิดการแทรกแซงทางการเมืองได้โดยง่ายมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านประชาชนมักมีความคิดเห็นไม่ตรงกันในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ในขณะที่ด้านมีวัฒนธรรมการช่วยเหลืออุปถัมภ์สนับสนุนกันเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์หรือรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ทางการเมือง น้อยกว่าด้านอื่นๆ

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรม

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรม พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้าน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมและเป็นเครื่องมือสู่อำนาจของนักการเมืองมากที่สุด รองลงมาคือ มีการจัดสรรและแบ่งปันทรัพยากรอย่างไม่เท่าเทียม เกิดความเหลื่อมล้ำของผลประโยชน์และทางสังคม

4. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมพบว่าประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้าน พบว่า ประชาชนไม่ยอมรับว่ากระบวนการยุติธรรมให้ความเป็นธรรมแก่สังคมและพวกเขามากที่สุด รองลงมาคือ ด้านระบบกฎหมายมีปัญหา ไม่เป็นไปตามมกติกา และตรวจสอบได้ยาก

5. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้าน พบว่า มีการต่อต้านนโยบายของรัฐบาลจากฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยหรือไม่ได้รับประโยชน์มากที่สุด รองลงมาคือ ด้านรัฐบาลมีนโยบายประชานิยมและมีบางนโยบายเป็นเรื่องของผลประโยชน์ที่ทับซ้อน

6. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกัน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกัน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกันในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้าน พบว่า ประชาชนมีความเห็นว่ากฎหมายกำหนดให้บุคคลมีความเสมอภาคเท่าเทียมมากที่สุด รองลงมาคือ ประชาชนมีโอกาสทางการศึกษาดีขึ้น ขณะที่มีความเห็นว่า ประชาชนได้รับการบริการทางการแพทย์เท่าเทียมทั่วถึงนั้นน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

7. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมือง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมือง พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมืองในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้าน พบว่า ประชาชนมีความเห็นว่าสื่อมวลชนให้ข้อมูลข่าวสารอย่างเที่ยงตรง ทำให้ประชาชนตัดสินใจได้อย่างถูกต้องมากที่สุดรองลงมาคือ มีระบบการตรวจสอบพรรคการเมืองที่ดีให้ประชาชนมีบทบาทมากขึ้น ขณะที่มีความเห็นต่อด้านระบบการเมืองปัจจุบันค่อนข้างดี และทวีความรุนแรงมากกว่าพัฒนาไปในทางที่ดีนั้นน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

8. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมือง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมือง พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมืองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้าน พบว่า ประชาชนมีความเห็นว่า การแบ่ง

โครงสร้างทางการเมืองเป็น 3 ฝ่ายหลักได้แก่ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการมีความเหมาะสมมากที่สุด รองลงมาคือ ประชาชนสามารถติดตามการทำงานควบคุม ตรวจสอบการทำงานของฝ่ายการเมืองได้มากขึ้น ขณะที่มีความเห็นต่อด้านควรปรับปรุง โครงสร้างทางการเมืองของประเทศไทยใหม่นั้นน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

9. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเป็นอิสระของระบบย่อย

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเป็นอิสระของระบบย่อย พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความเป็นอิสระของระบบย่อยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทำให้ประชาชนได้รับการแก้ปัญหาได้เร็วขึ้น ตรงจุด รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากที่สุด รองลงมาคือ องค์การบริหารท้องถิ่น ทำให้การพัฒนาทางการเมืองกระจายสู่ท้องถิ่นอย่างทั่วถึง ขณะที่มีความเห็นต่อด้านองค์การบริหารท้องถิ่นต่าง ๆ มีการแบ่งย่อยมากเกินไป ทำให้เกิดช่องทางการใช้งบประมาณที่ไม่เหมาะสมนั้นน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

10. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมือง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมือง พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาทางการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมืองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาองค์ประกอบรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่านักการเมืองปัจจุบันมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับการเข้ามาบริหารมากที่สุดรองลงมาคือ ความมั่นใจในผู้นำทางการเมืองของประเทศ และมั่นใจในระบบการเมืองที่มีการพัฒนามากขึ้นว่าอนาคตของประเทศจะสดใส โดยเฉพาะการเข้าเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 อย่างไรก็ตามนักการเมืองส่วนใหญ่ยังพฤติกรรมไม่น่าไว้วางใจ หรือมีการโกง/รับสินบนที่แนบเนียนขึ้นนั้นน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

11. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกันอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนคอลลีในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน พบว่า ตัวแปรตามที่ได้รับอิทธิพลมากที่สุดคือ กฎหมายกำหนดให้บุคคลมีความเสมอภาคเท่าเทียม ส่วนสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกันอยู่ในระดับปานกลาง หมายความว่า องค์ประกอบด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันมีแนวโน้มจะทำให้มีการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกันสูงกว่าองค์ประกอบด้านอื่น ๆ ซึ่งด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งอยู่ในระดับต่ำ ส่วนด้าน

ความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรม การไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม และความขัดแย้งจากการใช้อำนาจนั้นมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกันในระดับต่ำมาก

12. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมืองอยู่ในระดับปานกลางและเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอลลในรูปคะแนนมาตรฐาน พบว่า ตัวแปรตามที่ได้รับอิทธิพลมากที่สุดคือ ความเสมอภาคของระบบการเมืองในองค์ประกอบระบบการเมืองปัจจุบันคู่หน่วย และทวีความรุนแรงมากกว่าพัฒนาไปในทางที่ดี ส่วนองค์ประกอบอื่นได้รับอิทธิพลน้อยกว่าจากกล่าวได้ว่า ตัวแปรตามการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมืองในองค์ประกอบระบบการเมืองปัจจุบันคู่หน่วย และทวีความรุนแรงมากกว่าพัฒนาไปในทางที่ดี มีบทบาทสำคัญ ส่วนตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามดังกล่าวสูงกว่าตัวแปรอื่นในทางกลับกัน ได้แก่ ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน รongลงมาในทางกลับกันเช่นกัน ด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ด้านความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรม ความขัดแย้งจากการใช้อำนาจ และการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม หมายความว่า องค์ประกอบด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งมีแนวโน้มจะทำให้มีการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมืองสูงกว่าองค์ประกอบด้านอื่นๆ ส่วนตัวแปรด้านความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรม ความขัดแย้งจากการใช้อำนาจ และการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมืองในระดับต่ำมาก

13. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมืองอยู่ในระดับสูงและเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอลลในรูปคะแนนมาตรฐาน พบว่า ตัวแปรตามที่ได้รับอิทธิพลมากที่สุดคือ ระบบการเมืองปัจจุบันทำให้ประชาชนให้เหตุผลรับฟังข้อมูลข่าวสารมากขึ้นเพื่อนำมาพิจารณาและตัดสินใจส่วนองค์ประกอบอื่นได้รับอิทธิพลน้อยกว่า จากกล่าวได้ว่า ตัวแปรตามการพัฒนาการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมืองในองค์ประกอบระบบการเมืองปัจจุบันทำให้ประชาชนให้เหตุผลรับฟังข้อมูลข่าวสารมากขึ้น เพื่อนำมาพิจารณาและตัดสินใจมีบทบาทสำคัญ ส่วนตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามดังกล่าวสูงกว่าตัวแปรอื่นในทางกลับกัน ได้แก่ ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน รongลงมาในทางกลับกันเช่นกัน ด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ผลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า สาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองในด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมืองในองค์ประกอบระบบการเมืองปัจจุบันทำให้ประชาชนให้เหตุผลรับฟังข้อมูลข่าวสารมากขึ้น เพื่อนำมา

พิจารณาและตัดสินใจอยู่ในระดับสูง หมายความว่า องค์ประกอบด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งมีแนวโน้มจะทำให้มีการพัฒนาการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมืองสูงกว่าองค์ประกอบด้านอื่น ๆ ส่วนด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมืองในระดับต่ำ

14. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความเป็นอิสระของระบบย่อย พบว่า ตัวแปรตามที่ได้รับอิทธิพลมากที่สุดคือ ความเป็นอิสระของระบบย่อยในองค์ประกอบด้านการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทำให้ประชาชนได้รับการแก้ปัญหาได้เร็วขึ้น ตรงจุด รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ส่วนองค์ประกอบอื่นได้รับอิทธิพลน้อยกว่าซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ตัวแปรตามการพัฒนาการเมืองความเป็นอิสระของระบบย่อยในองค์ประกอบการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทำให้ประชาชนได้รับการแก้ปัญหาได้เร็วขึ้น ตรงจุด รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมีบทบาทสำคัญ ส่วนตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามดังกล่าวสูงกว่าตัวแปรอื่นในทางกลับกัน ได้แก่ ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน รองลงมาในทางกลับกันเช่นกัน ด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ผลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า สาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองในด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านความเป็นอิสระของระบบย่อยในองค์ประกอบการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทำให้ประชาชนได้รับการแก้ปัญหาได้เร็วขึ้น ตรงจุด รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับต่ำ หมายความว่า องค์ประกอบด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และด้านการดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งมีแนวโน้มจะทำให้มีการพัฒนาการเมืองด้านความเป็นอิสระของระบบย่อยในองค์ประกอบการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทำให้ประชาชนได้รับการแก้ปัญหาได้เร็วขึ้น ตรงจุด รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพสูงกว่าองค์ประกอบด้านอื่น ๆ

15. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมือง พบว่า ตัวแปรตามที่ได้รับอิทธิพลมากที่สุดคือ ความไว้วางใจทางการเมืองในองค์ประกอบนักการเมืองปัจจุบันมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับการเข้ามาบริหาร ส่วนองค์ประกอบอื่นได้รับอิทธิพลน้อยกว่าอาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมืองในองค์ประกอบนักการเมืองปัจจุบันมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับการเข้ามาบริหารนักการเมืองปัจจุบันมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับการเข้ามาบริหารมีบทบาทสำคัญ ส่วนตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามดังกล่าวสูงกว่าตัวแปรอื่นในทางกลับกัน ได้แก่ ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน รองลงมาในทางกลับกันเช่นกันคือความขัดแย้งจากการใช้อำนาจ

และการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม ผลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า สาเหตุของความขัดแย้งทางการเมือง ด้านความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนา การเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมืองในองค์ประกอบนักการเมืองปัจจุบันมีความรู้ความสามารถ เหมาะสมกับการเข้ามาบริหารอยู่ในระดับสูงมาก หมายความว่า องค์ประกอบด้านความขัดแย้งทาง วัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันมีแนวโน้มจะทำให้มีการพัฒนาการเมืองด้านความ ไว้วางใจทางการเมืองสูงกว่าองค์ประกอบด้านอื่นๆ ส่วนตัวแปรด้านความขัดแย้งจากการใช้อำนาจมี ความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมืองในระดับสูง และการไม่เชื่อมั่นใน กระบวนการยุติธรรมมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมืองในระดับปาน กลาง

สรุปผลการวิจัย

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความ เสมอภาคเท่าเทียมกัน

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองประกอบด้วย ความ ขัดแย้งจากการใช้อำนาจความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ความ ขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรมการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม การดำเนินงานของรัฐบาลที่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคเท่าเทียมกันซึ่งประกอบด้วย กฎหมาย กำหนดให้บุคคลมีความเสมอภาคเท่าเทียม ประชาชนได้รับการบริการทางการแพทย์เท่าเทียมทั่วถึง การ คมนาคม สาธารณูปโภคพื้นฐานกระจายอย่างทั่วถึง ประชาชนมีโอกาสทางการศึกษาดีขึ้น รัฐส่งเสริมให้ ประชาชนในพื้นที่ห่างไกลได้รับการบริการและการเข้าถึงมากขึ้น เมืองใหญ่ ๆ ในต่างจังหวัดมีการพัฒนา มากขึ้นและตัดเทียมเมืองหลวง และความเจริญ และศูนย์กลางเรื่องต่าง ๆ ก็ยังคงกระจุกตัวแต่ในเมือง หลวง

2. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความ เสมอภาคของระบบการเมือง

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองประกอบด้วย ความ ขัดแย้งจากการใช้อำนาจความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ความ ขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรมการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม การดำเนินงานของรัฐบาลที่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับการพัฒนาการเมืองด้านความเสมอภาคของระบบการเมืองซึ่งประกอบด้วย ระบบการเมืองปัจจุบันทำให้ประชาชนได้ประโยชน์ เพราะต่างมุ่งความต้องการของประชาชน ระบบ

การเมืองมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้สู่ชุมชน ระบบการเมืองให้ความสำคัญต่อการ พยายาม การรักษาสถิตผลการเกษตรเพื่อประชาชนส่วนใหญ่ มีระบบการตรวจสอบพรรคการเมืองที่ดีให้ ประชาชนมีบทบาทมากขึ้น มีหน่วยงานและองค์กรอิสระที่ทำหน้าที่กำกับดูแล/ตรวจสอบที่มี ประสิทธิภาพ สื่อมวลชนให้ข้อมูลข่าวสารอย่างเที่ยงตรงทำให้ประชาชนตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง ระบบ การเมืองปัจจุบันดูวุ่นวายและทวีความรุนแรงมากกว่าพัฒนาไปในทางที่ดี

3. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านการแบ่ง โครงสร้างทางการเมือง

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองประกอบด้วย ความ ขัดแย้งจากการใช้อำนาจความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ความ ขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรมการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม การดำเนินงานของรัฐบาลที่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับการพัฒนาการเมืองด้านการแบ่งโครงสร้างทางการเมืองซึ่งประกอบด้วย การ แบ่งโครงสร้างทางการเมืองเป็น 3 ฝ่ายหลัก ได้แก่ นิติบัญญัติ บริหารและตุลาการมีความเหมาะสม การ ทำงานทั้ง 3 ฝ่ายเป็นอิสระต่อกันทำให้ทุกฝ่ายทำงานได้เต็มที่ การทำงานของทั้ง 3 ฝ่ายถูกแทรกแซง ค่อนข้างมาก ควรปรับปรุงโครงสร้างทางการเมืองของประเทศไทยใหม่ ระบบการเมืองปัจจุบันทำให้ ประชาชนให้เหตุผลรับฟังข้อมูลข่าวสารมากขึ้นเพื่อนำมาพิจารณาและตัดสินใจ ประชาชนสามารถ ติดตามการทำงานควบคุม ตรวจสอบการทำงานของฝ่ายการเมืองได้มากขึ้น หากสงสัยในการทำงานหรือ ความร่ำรวยผิดปกติของนักการเมืองก็สามารถขอข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ และหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบ รณรงค์สร้างความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนเพื่อให้ใช้สิทธิของตนอย่าง ถูกต้อง

4. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความ เป็นอิสระของระบบย่อย

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองประกอบด้วย ความ ขัดแย้งจากการใช้อำนาจความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ความ ขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรมการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม การดำเนินงานของรัฐบาลที่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับการพัฒนาการเมืองด้านความเป็นอิสระของระบบย่อยซึ่งประกอบด้วย การ กระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทำให้ประชาชนได้รับการแก้ปัญหาได้เร็วขึ้น ตรงจุด รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ องค์กรบริหารท้องถิ่นทำให้การพัฒนาทางการเมืองกระจายสู่ท้องถิ่นอย่างทั่วถึง องค์กรบริหารท้องถิ่น ต่าง ๆ มีการแบ่งย่อยมากเกินไป ทำให้เกิดช่องทางการใช้งบประมาณที่ไม่เหมาะสม การให้อำนาจการ บริหารแก่องค์กรท้องถิ่นทำให้เกิดการทุจริตมากขึ้น

5. ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองกับการพัฒนาการเมืองด้านความไว้วางใจทางการเมือง

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองประกอบด้วย ความขัดแย้งจากการใช้อำนาจความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยม ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ความขัดแย้งจากการพัฒนาที่ไม่เป็นธรรมการไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม การดำเนินงานของรัฐบาลที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับการพัฒนาการเมืองความไว้วางใจทางการเมืองซึ่งประกอบด้วย ความมั่นใจในผู้นำทางการเมืองของประเทศ มั่นใจในระบบการเมืองที่มีการพัฒนามากขึ้นว่าอนาคตของประเทศจะสดใส โดยเฉพาะการเข้าเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 นักการเมืองปัจจุบันมีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับการเข้ามาบริหาร นักการเมืองส่วนใหญ่ยังพฤติกรรมไม่น่าไว้วางใจหรือมีการโกงหรือรับสินบนที่แนบเนียนขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองของสังคมไทย จุดเริ่มต้นของความขัดแย้งที่ผ่านมาในอดีต ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองของสังคมไทย เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาระบอบประชาธิปไตยให้เท่าเทียมอารยประเทศ
2. ควรศึกษาโครงสร้างระบอบประชาธิปไตย โดยเฉพาะสถาบันหลัก อันได้แก่ อำนาจอธิปไตย อำนาจตุลาการ และอำนาจนิติบัญญัติ พรรคการเมืองในเชิงลึกด้านวิจัยเชิงคุณภาพ ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน
3. ควรส่งเสริมสนับสนุนประชาชนให้มีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยอันแท้จริง ตลอดจนสร้างความรู้ ความเข้าใจ ความไว้วางใจทางการเมือง เพื่อตระหนักถึงคุณค่าระบอบประชาธิปไตย เพื่อพัฒนาระบอบการเมืองของประเทศไทย
4. ควรสนับสนุนการสร้างความรู้ ความเข้าใจในการแบ่งแยกออกเป็นพรรคเป็นฝ่าย ความเคารพในความคิดเห็นแตกต่าง เพื่อเป็นการลดปัญหาความขัดแย้งของคนในชาติ สร้างความปองดอง สมานฉันท์ เคารพกติกาสิทธิของบุคคลอื่น และศึกษาวิจัยในประเด็นการสร้างความปลอดภัย การพัฒนาประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมของประชาชน

เอกสารอ้างอิง

เกษียร เตชะพีระ. (2552). เราจะฝ่าความขัดแย้งทางการเมืองไปได้อย่างไร. เข้าถึงเมื่อ 1 สิงหาคม 2552,

จาก <http://tuktadevil.multiply.com/journal/item/9>.

- พระไพศาล วิสาโล. (2552). ปัญหาท้าทายและทางออกของสังคมไทย. เข้าถึงเมื่อ 1 สิงหาคม 2552,
จาก <http://prachatai.com05web/th/home/16508>.
- พิชญ์ สุกใส. (2553). การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทยระหว่าง พ.ศ. 2547-2553.
(<http://www.loveuthailand.com/Site>) .
- พิชาย รัตนดิถ ฌ ฎุเกีต. (2552). อนาคตการเมืองไทยท่ามกลางความขัดแย้ง. เข้าถึงเมื่อ 1 สิงหาคม
จาก <http://meeboard.com/view.aspMuser=liwliw&groupid=2&rid=31&qid=5>.
